

JAMIE McGUIRE

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

*Väikesed
tulukesed*

Originaali tiitel:
Jamie McGuire
All The Little Lights
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Nimesed, tegelased, asutused, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või kasutatud väljamõeldud kontekstis.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Helen Laansoo
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Eileen Carey

Text copyright © 2018 by Jamie McGuire. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E03359219
ISBN 978-9949-82-386-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Eden McGuire'ile, kõige tugevamale inimesele,
keda mul on olnud au tunda.

Eellugu

Elliott

Vana tamm, mille otsa tavaliselt ronisin, oli üks tosinast taolisest Juniperi tänaval. Selle puuhiiglase valisin välja, kuna see kasvas valge lippaia kõrval, mis oli täpselt nii kõrge, et sain seda madalaimale oksale astumiseks kasutada. Polnud tähtis, et mu käed, põlved ja sääred olid krobelisest puukoorest ja okstest marraskil ja verised. Tuule terav puudutus haavadel meenutas mulle, et olin võidelnud ja võitnud. Hoo- pis veri oli see, mis mind häiris. Mitte sellepärast, nagu oleksin peps olnud, vaid sellepärast, et pidin ootama, kuni see immitsemast lakkas, et mitte oma uut kaamerat ära rikkuda.

Kümme minutit pärast seda, kui olin end puutüve kõrval sisse sead- nud, hoides tasakaalu umbes kuue meetri kõrgusel oleval oksal, mis oli vanem kui mina, lakkas ka verejooks. Ma naeratasin. Lõpuks ometi sain korralikult oma kaameraaga tegutseda. See polnud küll tuttuus, ent varajane üheteistkümnenda sünnipäeva kingitus mu tädilt. Tavaliselt nägin teda kaks nädalat pärast oma sünnipäeva, tänupühal, kuid talle ei meeldinud mulle kingituse üleandmisega hiljaks jääda. Tädi Leigh'le ei meeldinud paljud asjad välja arvatud mina ja onu John.

Ma vaatasin läbi pildiotsija, liigutades seda üle lõputute rohu- ja nisuväljade ning küngaste. Aedade taga oli sissetallatud tee, mis jooksis paralleelselt tänavaga, kus elas mu tädi. Need kaks rattaroobast muru- serval oli kõik, mis eraldas meie naabrite tagahoove lõpututest nisu- ja rapsipõldudest. See mõjus üksluiselt, ent kui päike loojus ning oranžid, roosad ja lillad toonid taeva üle võtsid, polnud minu silmis ilusamat paika maailmas.

Oak Creek polnud pettumust valmistav kõle paik, nagu mu ema seda kirjeldas, vaid koht, kus kunagi oli olnud kõik olemas. Oak Creekis oli kunagi väike kaubanduskeskus, TG&Y pudupood, videomängusaal, tenniseväljakud ja parki ümbritsev jalgrada, kuid nüüd olid hooned tühjad ja aknad laudadega kinni naelutatud. Me käisime siin ainult iga paari aasta tagant jõulupühadel, enne kui ema ja isa tülid muutusid nii hirmsaks, et ema ei tahtnud enam, et neid pealt näeksin; suviti näisid need veel hullemaks muutuvat. Esimesel suvevaheajapäeval tõi ema mu pärast kogu ööd kestnud tüli isaga onu Johni ja tädi Leigh' juurde ning märkasin, et ta ei võtnud kordagi päikesepirille eest, isegi mitte toas. Siis taipasingi, et see oli midagi enam kui lihtsalt külaskäik, et jään siia terveks suveks, ja kui hakkasin oma asju lahti pakkima, siis kinnitas kaasa pandud riiete hulk mu kahtlusi.

Taevas hakkas muutuma ja ma klõpsisin mõned pildid, kontrollides kaamera seadeid. Tädi Leigh polnud soe ja nunnutatav tüüp, kuid tal oli minust piisavalt hale hakanud, et mulle korralik kaamera osta. Võib-olla lootis ta, et viibin siis rohkem väljas, kuid see polnudki tähtis. Mu sõbrad tahtsid endale PlayStationi mängukonsoole ja iPhone'i telefone ja võluväel saidki need. Mina aga ei saanud tihtipeale asju, mida tahtsin, niisiis oli see kaamera mu käes midagi enam kui kingitus. See tähendas, et keegi võttis mind kuulda.

Avaneva ukse hääl tõmbas mu tähelepanu loojuvalt päikeselt endale ja ma vaatasin, kuidas üks isa ja tütar vaikselt vestlesid, kõndides tagahoovi. Mehel oli käes midagi väikest, mis oli teki sisse mähitud. Tüdruk nuuksus, põsed märjad. Ma ei liigutanud end ega hinganud, kartes, et nad võivad mind märgata ja rikuksin selle, mis neil parasjagu pooleli oli. Alles siis märkasin puu kõrval olevat auku, mille veerel punase mulla kuhi.

„Ettevaatlikult,“ ütles tüdruk. Ta juuksed olid veidi blondid ja veidi pruunid ning ta nutmisest punased silmad panid ta rohelised iirised kumama.

Mees pani väikese kompsu hauda ja tüdruk puhkes nutma.

„Mul on kahju, printsess. Ilalõug oli tubli koer.“

Ma pigistasin huuled kokku. Naerupahvakas, mille alla surusin, polnud sobilik, kuid ma ei saanud parata, et pidasin naljakaks matust, mis oli pühendatud kellelegi, kelle nimi oli Ilalõug.

Üks naine lasi tagauksel enda järel pauguga sulguda, ta tihedalt patsi punutud tumedad lokkis juuksed niiskest õhust kohevad. Ta pühkis käed vööl rippuva käterätiku sisse.

„Ma olen siin,“ ütles ta hingeldades. Ta kangestus, vahtides auku. „Oh! Te juba...“ Ta kahvatus ja pöördus siis tüdruku poole. „Mul on nii kahju, kullake.“ Kui ema märkas väikest kättsu, mis beebitekist välja paistis, läks ta sellest veel rohkem endast välja. „Aga ma ei suuda... ma ei suuda siia jääda.“

„Mavis,“ ütles mees, sirutades käe oma naise poole.

Mavise alahuul värises. „Mul on nii kahju.“ Ta läks tuppa tagasi.

Tüdruk vaatas oma isale otsa. „Sellest pole midagi, issi.“

Mees tõmbas tüdruku enda vastu. „Matused on talle alati rasked olnud. Panevad ta nutma.“

„Ja Ilalõug oli ta beebi enne mind,“ lausus tüdruk, pühkides nägu. „Sellest pole midagi.“

„Noh... me peaksime kõne pidama. Tänan sind, Ilalõug, et olid meie printsessi vastu nii lahke. Tänan, et olid laua all ja söid ära ta juurviljad...“

Tüdruk piilus isa poole ja too omakorda teda.

Ta jätkas: „Tänan nende aastate eest, mil tõid asju kätte, olid truu ja...“

„Tulid öösiti kaissu,“ ütles tüdruk, pühkides oma põske. „Ja muside eest. Ja et lebasid mu jalgade peal, kui koolitoid tegin, ja et olid alati nii õnnelik, kui koju jõudsin.“

Mees noogutas korra ja võttis siis aia najale pandud labida, hakates auku täitma.

Tüdruk kattis oma suu, summutades nuukseid. Kui isa oli lõpetanud, seisid nad veidi aega vaikides; seejärel palus tüdruk, et saaks üksi olla ja ta isa lubas seda, noogutades enne majja tagasi pöördumist.

Tüdruk istus hauakääpa kõrvale, noppides muru ning olles lihtsalt kurb. Ma oleksin rahtnud teda läbi oma pildiotsija vaadata ja selle hetke kinni püüda, kuid ta kuulnuks kaamera klõpsatust ja ma jätnuks endast erilise piiluri mulje, niisiis ei liigutanud ma end ja lasin tal leinata.

Ta nuuksatas. „Aitäh, et mind kaitsesid.“

Ma kortsutasin kulmu, arutledes, mille eest Ilalõug teda kaitsnud oli ja kas see oli siiani vajalik. Ta oli umbes minuvanune ja ilusam kui

ükski minu kooli tüdruk. Ma arutlesin, mis ta koeraga juhtus ja kui kaua ta oli juba elanud selles hiiglaslikus majas, mis tagahoovi kohal kõrgus ning üle tänava teistele majadele varju heitis, kui päike lääne-taevasse liikus. Mind häiris, et ma ei teadnud, kas ta istus maas, sest tundis end oma surnud koera kõrval turvalisemalt kui majas sees.

Päike loojus ja saabus õhtu, ritsikad siristasid, tuul sahistas tammelehtedes. Mu kõht hakkas korisema. Tädi Leigh tegi mulle korraliku peapesu, kui õhtusöögi maha magasin, kuid tüdruk istus ikka veel oma sõbra kõrval ja ma olin juba rohkem kui tund aega tagasi otsustanud, et ei sega teda.

Tagauks avanes, soe kollane kuma hoovi valgustamas. „Catherine?“ hüüdis Mavis. „On aeg tuppa tulla, kullake. Su õhtusöök jahtub maha. Sa võid homme hommikul tagasi tulla.“

Catherine kuuletus, tõusis püsti ja kõndis maja poole, peatudes korra, et viimast korda enne tuppa minekut hauda vaadata. Kui üks kinni pandi, üritasin ära arvata, mida see tähendas – vahest meenutas ta endale, et see kõik oli päriselt ja Ilalõuga polnud enam või äkki oli see lõplik hüvastijätt.

Ma ronisin alla, veendudes, et maanduksin väljaspool aeda, jättes värske hauaga piisava vahemaa. Mu kingade krudin kividel ärritas paari naabrikoera, kuid muidu möödus mu jalutuskäik pimeduses probleemideta, kuni koju jõudsin.

Tädi Leigh seisis ukse vahel, käed risti rinnal. Alguses näis ta murelik, ent kui ta pilk minul peatus, süttis ta silmis viha. Ta oli oma hommikumantlis, et rõhutada, kui hilja peale olin jäänud. Tema meelekohal oli üksainus hall juuksesalk, mis ta külje peale patsi pununud paksudest pruunidest juustest näha oli.

„Vabandust?“ ütlesin.

„Sa ei jõudnud õhtusöögil,“ sõnas ta, avades võrkukse. Ma kõndisin sisse ja ta järgnes mulle. „Su taldrik on mikrolaineahjus. Söö, siis võid rääkida, kus sa oled olnud.“

„Jah,“ ütlesin temast möödudes. Ma läksin ümber ovaalse söögilaua ja kööki, avades mikrolaineahju ja nähes seal alumiiniumpaberiga kaetud taldrikut. Mu suu hakkas kohe vett jooksuma.

„Võta see...“ alustas tädi Leigh, kuid olin juba paberi pealt rebinud, ukse sulgenud ja number kahele vajutanud.

Vaatasin, kuidas taldrik soojas kollases kumas ringi pöörles. Liha hakkas särisema ja kartulipuder kobrutama.

„Veel mitte,“ nähvas tädi Leigh, kui oma käe mikrolaineahju poole sirutasin.

Mu kõht korises.

„Kui sul kõht nii tühi on, siis miks sa koju tulemisega venitasid?“

„Ma olin puu otsas lõksus,“ vastasin, sirutades käe välja kohe, kui mikrolaineahi piiksus.

„Puu otsas lõksus?“ Tädi Leigh ulatas mulle kahvli, kui temast möödusin, ja järgnes mulle laua äärde.

Ma kühveldasin esimese kahvlitäie suhu ja mõmisesin, võttes veel kaks, enne kui tädi Leigh jõudis järgmise küsimuseni. Mu ema oli ka hea kokk, aga vanemaks saades olin pidevalt näljane. Polnud vahet, mitu korda päevas sõin või kui palju, mul ei saanud kõht kunagi täis. Ma ei jõudnud toitu, ükskõik millist, endale piisavalt kiiresti sisse kühveldada.

Tädi Leigh krimpsutas nägu, kui oma taldriku kohale kummardusin, et suu oleks taldrikule lähemal.

„Sa pead seda selgitama,“ sõnas tädi Leigh. Kui ma ei peatunud, kummardas ta lähemale, et mu rannet puudutada. „Elliot, ära sunni mind uuesti küsima.“

Ma üritasin oma suutäit kiiresti mäluda ja alla neelata, noogutades kuuletumise märgiks pead. „Tänava lõpus asuva suure maja juures on üks tamm. Ma ronisin selle otsa.“

„Ja siis?“

„Ja siis oli nii, et kui ootasin, et head pilti saada, tulid majast inimesed välja.“

„Calhounid? Kas nad nägid sind?“

Ma raputasin pead, võttes vargsi uue suutäie.

„Sa ju ikka tead, et ta on onu Johni ülemus, eks?“

Ma lõpetasin mälumise. „Ei.“

Tädi Leigh nõjatus vastu seljatuge. „Kõikidest puudest pidid sa just selle valima.“

„Nad tundusid toredad olevat... ja kurvad.“

„Miks?“ Ta unustas hetkeks vihaseks olemise.

„Nad matsid kellegi oma tagahoovi. Neil suri vist koer ära.“